

MỘT LỜI KHUYÊN

Sa môn: Thích Kiến Tánh

Đồng Tâm Thương.

Bây chừ đang làm gì đó? Đang chạy vội vã vào thương trường hay đang tỉnh thức, trong chánh niệm của mọi hành động chính mình. Hôm trước đây, nghe Đồng An nói về Đồng Tâm lúc này làm ăn tất bật lắm, không có thì giờ để lay Phật, Thiền quán và tư duy để trở về giòng sông của chính mình.

Đồng Tâm ơi! Hãy sống cho chính mình Tâm ạ, thời gian không chờ đợi chúng ta, mạng sống vô thường đến gấp, như cá thiếu nước chẳng có vui gì. Chư Phật, chư Tổ đã dạy như thế và chính chúng ta cũng hiểu được như vậy, vì thế mà Ngài dạy chúng ta hãy tự cứu cuộc đời của mình gấp rút như lửa cháy trên đầu, nỗ lực tinh tấn hơn trên con đường giải thoát. Nỗi khát vọng nào của cuộc đời này rồi cũng qua mau thôi, chúng ta sống trong thế giới ảo mộng đang biến đổi, vì các pháp ở đời này có, mà chẳng thật, dù đó là hạnh phúc hay đau khổ, tiền tài, địa vị, danh lợi rồi cũng thế thôi! Hãy sẵn sóc hạnh phúc trong tầm tay của mình. Tâm cũng như Đồng An có người chồng tốt theo cách nhìn bình dị, có những đứa con ngoan, đời sống kinh tế khá hơn những người dưới mình, thế cũng đủ lắm rồi Tâm ạ! Sự giàu có về Trí tuệ mới là điều đáng nói- không thể lấy thước đo về hạnh phúc của một người trên vật chất hay địa vị, vì hạnh phúc ấy chỉ là tháp ngà xây dựng trên lòng tham lam và vị kỷ, nó cũng là biểu hiện tượng của khổ đau thôi.

Nếu hạnh phúc đích thực xây dựng bởi đức tính nhân bản tri túc và thiếu dục thì người ấy thân và tâm được tự tại, chính là người giàu có bền vững trong đời này và đời sau. Ngài Đạo Tín đến lay Tổ Tăng Xáng cầu xin phương pháp giải thoát.

Tổ hỏi: „Ai trói buộc người mà cầu pháp giải thoát“.

Lời dạy trên như một nhát búa chặt đứt sợi dây oan nghiệt đã trói chặt Đạo Tín vào cuộc rong ruổi tìm cầu. Bây giờ Đạo Tín thực sự tự do và tự tại trong dòng sinh mệnh của mình. Chúng ta phải tự nhận ra, chỉ có mình mới biết mình bị trói buộc ở chỗ nào để mở trói, biết bị che khuất chỗ nào để vén bức màn vô minh đúng chỗ.

Đã từ lâu, từ lâu ta say đắm tìm cầu ảo ảnh bên ngoài, ta đã quên ta, đã không nhận diện được con người thật của ta, chính ta đã đánh mất ta, làm sao có an lạc

khi ta còn mải mê tìm cầu, vay mượn, còn so đo là ta còn cách xa con đường giác ngộ.

Một đạo có người quen đến Chùa khoe với lão Tăng là: Con mua cổ phiếu lời nhiều Thầy ạ! Cô ấy tặng nhà Chùa năm trăm đồng Việt Nam, ta chỉ nói câu A Di Đà Phật. Rồi năm sau cô ấy lại vào Chùa với tâm trạng đau khổ, người bơ phờ chỉ vì giá cổ phiếu xuống quá tệ, cô ta mất cả chì lẫn chài, ta nhìn cô mỉm cười và cũng chỉ nói A Di Đà Phật.

Mới đây thôi, một người đàn ông vào Chùa xin ta cầu an, ông tâm sự vợ ông bỏ đi và lấy một ý trung nhân khác, bây chừ ông rất đau khổ và cố làm việc nuôi hai trẻ, xin Chùa cầu cho ông được bình an để nuôi dạy hai đứa trẻ còn quá dại khờ.

Rồi lão Tăng đi cầu nguyện cho một người con gái mới đi về nhà chồng hơn một năm, khi cô đi làm cạo mủ cao su, vào đêm khuya chiếc xe tải đã cán chết cùng đứa hài nhi còn trong bụng mẹ.

Tâm ơi! Hạnh phúc cuộc đời này mong manh lắm Tâm ạ! Nó ở trong tâm tay ta nếu không đủ phước duyên thì chúng sẽ theo giòng nghiệp thức mà trôi lăn khỏi vòng tay của mình.

Đức Thế Tôn đã dạy:

Cái này có, cái kia có.

Cái này không, cái kia không.

Cái này sanh, cái kia sanh.

Cái này diệt, cái kia diệt.

Nó vận hành nhịp nhàng theo quy luật của nhân duyên.

Chư Tổ có dạy: Thà mê muôn kiếp, đừng giác ngộ một phút sai lầm.

Lão tăng viết thơ này cho Tâm đang lúc ngoài trời tuyết ngập cả sân Chùa, phủ kín cả đôi cây, ngọn cỏ, những con cá lặn sâu xuống đáy hồ, nước đã đóng thành những tảng băng thế mà chúng vẫn sống cho qua mùa đông đầy khắc nghiệt, rồi sẽ qua thôi.

Cuối năm dương lịch Chùa Viên Giác có khóa huân tu Tịnh Độ, những người đồng hương Việt Nam cùng một số người địa phương đến tham dự khóa tu, họ

mang theo cả những em bé, các em thì tập niệm Phật, học những bài sám, bài chú như Đại bi, Bát nhã, chúng hồn nhiên vô cùng. Những vị Phật tử này họ vượt hàng ngàn, hàng trăm cây số trong cơn mưa tuyết để đến với đạo tràng, hình ảnh này đẹp quá. Phật pháp vẫn còn tồn tại trong thế gian này, nếu ai đó biết hướng về con đường giải thoát và giác ngộ chân thật, sẽ tìm được hạnh phúc an lạc hiện tại và mai sau.

Trong lúc lão Tăng viết lời này, được biết Tâm và An đang học Phật pháp với Sư cô Thông Nguyên, sau một chuyến du hành tại xứ Bắc, Sư cô lại trở về với Tâm và An.

Thôi lão Tăng xin dừng ở đây mong mọi người có hạnh phúc trong giấc ngủ bình an.